

Дзень пераможца і мастацтва

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЮЦСЯ!

СЕСІЯ ВЯРХОУНАГА САВЕТА

СССР

10 ліпеня ў Маскве пачала работу сесія Вярхоўнага Савета СССР.

Парадак дня сесіі:
1. Пытанні міжнароднага становішча і знешняй палітыкі Саветаў Саюза.
2. Аб праектах законаў: асновы выпраўлення працоўнага заканадаўства Саюза ССР і саюзных рэспублік; палажэнне аб пэнарыі зняволенні пад варту; аб унясенні даўгавіннасці і злічэнню ў асновы Крымінальнага заканадаўства Саюза ССР і саюзных рэспублік.
3. Аб зацвярджэнні Указаў Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР.

ПАЛАЦ ПІЯНЕРАЎ

А ДАЛЕЙ?

КАЛІСЦЬЦІ вёска Сцешыцы была зусім маленькая. Тулялася яна да Вілі, танула ў зялёныя вевыкі дрэў. А на вокал, сярэд паду, нібы купіны на балодзе, зялілі астраўкі сцяроў. Некалькі гадоў назад Сцешыцы сталі цэнтрам калгаса імя Чарнікоўскага. Вёска пачала расці, маладзёць. Як маглі прыцягвала яна хутаран. Здымаліся яны з наведаных гнёзд і перазджалі ў вёску.

баяніста. Што зменіцца? Добра, калі ён арганізаваць хоць невялічкі хор. Можна крыху павеселіць танды. Але хіба ў гэтым сутнасць клубнай работы? Клуб жа не толькі для танцаў і канцэртаў, не толькі для моладзі.

Неўзабаве Сцешыцы сталі прыгожым сямом з прамымі шырокімі вуліцамі, акуратнымі, пафарбаванымі дамамі. Толькі клуб быў не клуб, а старанькая хатка. Марылі сцешыцы аб прасторым, светлым Доме культуры. Не раз і на скодах пра гэта гаварылі:

— Самі збудуем, абы было з чаго...

Пачаўся будаўніцтва. А дзесьці ў кастрычніку яшчэ ў неабсталяваным памяшканні сцешыцы ўжо святкавалі Дзень работніка сельскай гаспадаркі. І хоць сядзець давалася на дошках, усё радаліся, што банач канцэрт на сваёй сцэне.

Урачыстэ адкрыццё Дома культуры справілі пазней — у сярэдзіне снежня. Гэта было сапраўднае свята.

— Эх, каб нам такі палац... — заідросцілі суседзі. — Як бы разгарнуліся.

І хоць бачылі сцешыцы, што пабудаваны ён па дэлілі нядурамі праксе, — сава малавата і пакоў для гурткова мала, няма гардэроба — але ганарыліся сваім Домам культуры. Аднак прайшоў урачыстасці, а ў Доме культуры ўсё засталася па-старому. Кіно, танцы — і ўсё. Усё адчувалі, што вечаery праходзяць нудна, аднастайна.

Пытаюся ў загадчыка клуба Барысу Патрыіча Казубскага, — чаму так сумна ў іх клубе?

— Чаму сумна? Лежыць два разы ў месяц чытаючы... Суседзі за канцэртны прыязджаюць... Толькі, ведаеце, тэлевізары перахадзяць...

Так, новы прыгожы Дом культуры, на жаль, не стаў любімым месцам адпачынку. Людзі ідуць сюды часцей па справах, бо на другім паверсе кантора калгаса, кабінеты старшын, спецыялістаў.

Чаму ж так здарылася?

ПЕРШ ЧЫМ адказаць на гэтае пытанне, давайце пабываем у суседнім сале Даўгінава. Клубам там загадвае Тадевуш Ляшковіч, малады, энергічны хлопч.

У сале створана адна з лепшых не толькі ў вёсцы, але і ў вобласці, аглірыда «Тачанка». Прымае яе і сцешыцы. Колыці цікавыя зматычаныя вечаery, дыспуты былі ў Даўгінава.

Зусім нядаўна даўгінаўцы правялі зматычаны вечаery «Ленін і Беларусь». Выступалі старэйшыя жыхары вёскі, удзельнікі грамадзянскай вайны, камсамольцы, маладыя работнікі артысты паказалі цікавыя канцэрт.

Даўгінаўцы ўмеюць прапанаваць ленынскаму спадчыну, умеюць выкарыстоўваць для гэтага ўсе формы і метыды культуры-асветніцкай работы — кніжныя выставкі, канферэнцыі чытанню, вусныя часопісы, сустрачкі з цікавымі людзьмі, умеюць спалучаць прапагандыскую работу з дасягненямі працоўнай саўгаса, і гэта дае добрыя пэны.

Пра тое, як усё пачыналася, Тадевуш Ляшковіч раскавае:

— Прыняў я, значыць, клуб. Парываваў аб'яві аб наборы ў гурткі мастацкай самадзейнасці. Чакаў чакаў — няма ахвотнікаў. І пайшоў я па хатах, і ведаеце, угаварылі...

Мусіць, ніколі не забудзе Тадевуш першае «маскавае мерпріемства» — зматычаны вечаery аб каханні і вяселлі. Памагалі Тадевушу і настаянікі, і камсамольцы, і вучні старэйшых класаў. Аформілі клуб, падрыхтавалі канцэрт — поспех быў незвычайны.

Паступова клуб, хоць ён і ў старым і не дужа прасторым памяшканні, стаў любімым месцам адпачынку.

А ў СЦЕШЫЦАХ пакуль справа ідуць пенска.

— Калі б нам далі баяніста... Без яго нічога не атрымаўся, — скардзіцца Барыс Казубскі.

Допусцім, што клубу «дадуць»

Клуб заўсёды застанецца месцам калектыўнага адпачынку, месцам, дзе можна абмеркаваць цікавую кнігу, спектакль, фільм, сустрэцца з бывалым чалавекам, патакаваць аб жыцці (і зусім не абавязкова аб артыстах), самому паказаць свае здолнасці, ніч удець у зматычаны вечаery і да т. п. Гэта такі клуб Н. Крульскага назвала «грамадскім хатнім асяродкам». Гэта аб такім клубе марылі вёска хутаран.

І калі сцешыцы неахвотна ідуць у свой новы Дом культуры, верта папітаць: ці заўсёды ёсць чаго туды хадзіць?

І спрадыць, за паўгода ніводнага цікавага вечаery ў Доме культуры не было, хоць ёсць у вёсцы баяніст Пётр Кавалёў, настаянік спеваў, хоць пашукашы, можна знайсці і цымбалы, і скрыпку, і жалейку, можна было і балетмайстра запрасіць, каб паказаў сучасныя танцы, і выставіць наладчыка.

У вёсцы ёсць умельцы, людзі дзівовай душы. А колкі падуўнічкі, рыбаводы, грыбнічкі, чалі б — толькі арганізаваць! Украінскіх спартсменстваў быў бы конкурс на лепшы вусны расказ аб незвычайным здарэнні, выпадку на паляванні, рыбалцы, «грыбальцы» — хай спартсменстваў людзі ў сваёй дасціпнасці.

Свята вясны, свята першага снапа, свята залатой восені... Вакол нас цэлыя залезны добрага настрою, цікавага, разумнага адпачынку. Толькі трэба ўмець падняць іх.

ХТО ГЭТА павінен рабіць? Якім бы ўніверсалам ні быў загадчык клуба, адвадзі ён усюго не зробіць. Ці ёсць каму ў Сцешыцы дапамагчы Барысу Казубскаму?

Так, ёсць. Гэта і настаянікі, і камсамольцы, і праўленне калгаса, і самі калгаснікі.

У сале, ведаць, рашылі, што, пабудаваны памяшканне клуба, зрабілі ўсё для ўздыму культуры, раз ёсць штатны культасветработнік, хай ён і вяселлі! Такі ўтрыманніцкай настрою захавалі і моладзь. А гэта і парадзіла ляноу.

Замышлялася такая дзель. Убачышы іяла клуба маўска і незвычайных людзей, да нас падышла маладая жанчына: «Барыс Патрыіч, мо сёння будзе канцэрт?» «Не, не будзе. Яна, ты памылілася». «Шкада. Я думала, прыведзць артысты адкуль-небудзь».

Яна Навойчкі працуе бухгалтэрам. Надаўна сама была актывісткай клуба. А выйшла замуж і ўсё закінула. Не вынаючыца актывіскаю хлопцы і дзёўчаты. Камсорт Марыя Зацц напісала ў раённую газету, што «гармонік не іграе», і таксама палічыла сваю місію выкананай.

«Стаяць у цэнтры сьля блэкаментны двупаверховы будынак. Рэдка свеціцца па вечаery яго вокны. Пуста ў прасторым фэе, прахлада, цішыня і сум у глядзельнай зале...»

Л. ЛЯВОНАУ, спец. кар. «Літаратура і мастацтва», Вілейскі раён.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

НА ЭКРАНЕ — ЖЫЦЦЁ І БАРАЦЬБА НАРОДАЎ СВЕТУ

Сёння, калі чытачы атрымаюць гэты нумар «Літаратуры і мастацтва», пойдзе пяты дзень VI Маскоўскага міжнароднага кінафестывалю. Гасці, глядзчы (дарэчы, падлікі паказалі, што кожны дзень разам з журы конкурснага фільма глядзчы каля 7 тысяч чалавек) праглядзець ужо «літвінскую» частку стужкі. Усяго на фестывалі будзе паказана каля двухсот фільмаў.

Таму, карыстаючыся новай кінамаграфіяй, нам трэба нібы перакруціць стужку фестывальных дзён назад да ўрачыстай мінут адкрыцця.

7 ліпеня над Крамлёўскім Палацам з'ездзі ўзліся бела-блакітны фестывальны сцяг.

У 18 гадзі 30 мінут на сцэне палаца-кіраўнікі аргамітэта і дырэкцыя фестывалю, члены журы, удзельнікі і гасці кінаглядаў, прадстаўнікі кінамаграфічнай грамадскай Савецкага Саюза. Ад імя аргамітэта прысутных вішавалі старшыня Камітэта па кінамаграфіі пры Савецкім Міністэрстве А. Раманаў. Ён гаварыў пра вялікую выхавальную ролю сучаснага кінамастацтва, пра яго месца ў справе барацьбы за мір і дружбу паміж народамі. А. Раманаў зачытаў прывітаньне пасланне фестывалю кіраўніка Савецкага ўрада А. М. Касыгін. У ім гаворыцца:

«Ад імя Савецкага Міністэрства Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік сардэчна вітаюць удзельнікаў і гасцей VI Маскоўскага міжнароднага кінафестывалю. Міжнародны кінафестываль у Маскве стаў традыцыйным асяродкам прагрэсіўнага кінамастацтва, якое вядомае вельмінай славой удзельніка на фарміраванне будучага свету сучаснага чалавека. Значымым, што VI Маскоўскі кінафестываль «правоўдзіць наглядны дзень аднаго года» — стагоддзя з дня нараджэння заснавальніка і кіраўніка першай у свеце сацыялістычнай дзяржавы Уладзіміра Ільіна Леніна, жыццё і дзейнасць якога былі прысвечаны барацьбе за свабоду і шчасце працоўных усіх краін.

Савецкі народ высока цніць творы кінамастацтва, адзначаючы глыбіню і праглыбаваную адлюстраванні

раванна рэалісмаці, слав жывіццё-сцвярджальных ідэй, мастацкай дасканаласці.

У нашы дні асабліва важна, каб такое магутнае мастацтва, як кінамаграфія, служыла грамадскаму прагрэсу, аб'яднанню людзей у барацьбе за трывалы мір і бяспеку народаў. Гэтым высакародным мэтам і адпавядае дзіві фэстывалю «За гуманізм кінамастацтва, за мір і дружбу паміж народамі».

Вішуючы вас з пачаткам новага міжнароднага асяродка дасягненняў кінамастацтва ў сталіцы нашай Радзімы—Маскве і жадаючы яму доўгавічывага і гасцямі творчых поспехаў».

Прысутных на фестывалі вішавалі першы сакратар праўлення Саюза кінамаграфістаў СССР Л. Кудліжаню.

Вядомы кінарэжысёр, старшыня «Явілага журы», народны артыст СССР С. Герасімаў прадставіў членаў журы, тых, каму даверана канца фестывалю назваць імя пераможцаў — стваральнікаў поўнаметражных мастацкіх фільмаў.

Сваіх таварышаў, членаў журы конкурсу кароткаметражных фільмаў, прадставіў народны артыст СССР Р. Карыман, членаў журы дзіцячых фільмаў — член-карэспандант Акадэміі педагогічных навук СССР, пісьменнік С. Міхайлаў.

Першае слова — савецкім кінамаграфістам. Яны паказалі па-закономернае каляровы шырокафармацыйны фільм, створаны на Цэнтральнай студыі дакументальных фільмаў вядомым рэжысёрам Ільям Капаліным «Краіна мая».

Потым быў паказаны італьянскі мастацкі фільм «Рэмеа і Джульета». Пастаноўчыкі фільма Франк Дэвэрзілі сваім фільмам звяртаюцца да моладзі, ён імкнецца абудзіць думку аб харакце сапраўднага каханьня і вернасці. Цікава, што ролі Рэмеа і Джульеты выканавалі артысты, ўзрост якіх адпавядае ўзросту герояў Шэкспіра.

Закончыўшы першы дзень фестывалю. Можна было б сказаць — закончылася свята і пачалася будні, калі б кожны дзень, кожны фільм, прас-канферэнцыі і нават

жыцкая работа членаў журы не былі б такой радасцю, акрыццём, адным словам — святкам.

На другі дзень пачалася на кінафестывалі конкурснае праглядзе фільмаў. У Крамлёўскім Палацы з'ездзі былі паказаны работы кінамаграфістаў Швецыі — фільм «Калідоры», Аргенціны — «Вузкая палоска неба», Румыні — «Жанчына на адзім сезон», у Цэнтральным Доме кіно на конкурсе кароткаметражных фільмаў была паказана работа савецкіх кінамаграфістаў «Юнацтва свету», дзёўчой кіно Пакістана — «Народная музыка ў Заходнім Пакістане», Індыі — і раблю кароткаметражных фільмаў, «Фінляндія», «Граніцы», Швейцарыі — «Портрэт на пейзаж», Нідэрландаў — «Сцешы».

У Палацы піянераў і школьнікаў на Ленінскіх гарах урачыста адкрылі конкурс фільмаў для дзёўчак. У першы дзень былі паказаны кінакарціны «Зімовае раіцца» (СССР) і «Кот у ботах» (Японія).

Характэрна асабліва VI Маскоўскага — прадстаўніцтва маладых кінамаграфістаў Азіі, Афрыкі і Лацінскай Амерыкі.

Як і ў мінулыя гады вялікую цікакасць выклікае рэспрэспэтыўны агляд савецкіх фільмаў. Традыцыйна рэспрэспэтыўна сёлета прысвечана фільмам пра У. І. Леніна. Як паведмлялася ўжо, кожны ўбачыць шэдэўры нашай кінамаграфіі — «Кастрычнік», «Ленін у Польшчы», «Ленін у Кастрычніку», «Сэрца моці» і інш.

Зноў выйша на экраны фільм «Тры песні пра Леніна» Дзігі Вертава.

У дзелавых кругах заваяваў прызнанне міжнародны кінарэжысёр, які праводзіць у дні кінафестывалю. У гэтым годзе «Саўкспертфільм» рэзалюцыя запрасілі больш чым у 90 краін.

Пасля заканчэння VI Міжнароднага кінафестывалю ў Маскве ўдзельнікі яго раз'ядуцца па гарадах і рэспубліках нашай краіны. Яны будучы гасцямі і Беларускай сталіцы.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных і ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Мы ўспрымаем, што Шошты маскоўскія будзе савецкім паплетнікам і ўмацаванню творчых сушыў кінамаграфістаў розных краін і ў гэтым годзе ўвайду ў барацьбу з пераможцамі прагрэсіўнага тэндэнцыі ў сучасным кінамастацтве.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Мы ўспрымаем, што Шошты маскоўскія будзе савецкім паплетнікам і ўмацаванню творчых сушыў кінамаграфістаў розных краін і ў гэтым годзе ўвайду ў барацьбу з пераможцамі прагрэсіўнага тэндэнцыі ў сучасным кінамастацтве.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Мы ўспрымаем, што Шошты маскоўскія будзе савецкім паплетнікам і ўмацаванню творчых сушыў кінамаграфістаў розных краін і ў гэтым годзе ўвайду ў барацьбу з пераможцамі прагрэсіўнага тэндэнцыі ў сучасным кінамастацтве.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Мы ўспрымаем, што Шошты маскоўскія будзе савецкім паплетнікам і ўмацаванню творчых сушыў кінамаграфістаў розных краін і ў гэтым годзе ўвайду ў барацьбу з пераможцамі прагрэсіўнага тэндэнцыі ў сучасным кінамастацтве.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Мы ўспрымаем, што Шошты маскоўскія будзе савецкім паплетнікам і ўмацаванню творчых сушыў кінамаграфістаў розных краін і ў гэтым годзе ўвайду ў барацьбу з пераможцамі прагрэсіўнага тэндэнцыі ў сучасным кінамастацтве.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

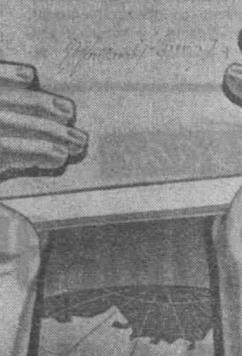
У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Мы ўспрымаем, што Шошты маскоўскія будзе савецкім паплетнікам і ўмацаванню творчых сушыў кінамаграфістаў розных краін і ў гэтым годзе ўвайду ў барацьбу з пераможцамі прагрэсіўнага тэндэнцыі ў сучасным кінамастацтве.

А пакуль фестываль працягвае сваю работу. На экраны, які і ў жыцці, людзі любіць, будуюць дамы, змагаюцца за праўду, спрадываець, мір.

«Я вас нахаў» — так называецца фільм, пастаўлены рэжысёрам Ільям Фрэзам па сцэнарыі Міхаіла Льваўскага. Яго герой — паплетнік, які перамагае ў жыцці. Фільм здымаўся ў вырашчаных і вырашчаных пераплачэцца з пазатычным. Першае імгненне пачуцця, выпрабаванне дзёўчак, цыта да чужога нага — усё гэта ўладна ўрываецца ў жыццё юных герояў, прымушае іх больш сур'ёзна зрынуць на навалюны свет.

У спартсменства кароткаметражных стужак удзельнічаюць і нашы мастагавыя фільмы — «Выпрабаванне» рэжысёра Уладзіміра Трошніна і «Маладосць свету» рэжысёра Леанід Махіна. Першы раскавае пра прыястоты чалавечы, а другі з тымі ж тымі, што ныве і працуе сярэд нас. Другі — расказ пра нядаўнюю сутэчку моладзі ў Савіі, пра яе імкненне да дружбы і міру, да сапраўднага чалавечага шчасця.

Плакаты мастака Ю. Лягачова, які атрымаў другую прэмію на рэспубліканскім конкурсе на лепшы плакат, прысвечаны У. І. Леніну і Камуністычнай партыі.

ПА МАРШРУТУ АГІТПОЕЗДА «КАСТРЫЧЫНЦЫЯ РЭВАЛЮЦЫЯ»

Ад станцыі Гомель адмошю невялічкіх чатыры вагоны, упрыгожаны плакатамі і плакатамі. Ён будзе спыняцца на ўсіх станцыях, паўстанках і раз'ездах Гомельскага аддзялення Беларускай чыгункі.

Гэты поезд паўтормы маршрут, што зрабіў 50 гадоў назад агітпоезд «Кастрычніцкая рэвалюцыя», у якім ехаў Усерасійскі староста М. І. Каган.

Поезд мае вагон-клуб, у якім чыгуначнікам і жыхарам бліжэйшых ад станцыі пасёлка чы

ПА МАТЫВАХ БЕЛАРУСКАЙ КАЗКІ

«Жылі ў вёсцы два браты. Поле зрабілі, зямлю сяляцкім палявалі». Гэтымі словамі пачынаецца беларуская народная казка «Ленінская праўда», якая стала літаратурнай асновай сэрій пастаноў папыхаў мастака К. Барысавіча вылучаючы імя выдавецтва «Савецкі» художнікім мільёнам тым тэрмом.

Мастак расказаў у дванаццаці вельмі прыгожымі кампазіцыях (важкі публікуюцца тры з іх) пра той шлях, які прайшоў цэмы і забіты беларускі селянін ад прыбыту ў гора, праз Ленінінскую праўду, да сваяком барацьбы і шчаслівага жыцця.

З саркаказам малое мастак пана, папа і купчына, якія ашукавалі братаў. І таму каларыт гэтых пастаноў вытрыманні ў халодных, нярадасных тонах.

Але асоб прабавіцця прамыне надзеі. Адрозна калярыт кампазіцыі. Ён рэтымачны і меміялачна каларыт кампазіцыі. Ён рэтымачны і меміялачна каларыт кампазіцыі. Ён рэтымачны і меміялачна каларыт кампазіцыі.

Набор пастаноў «Ленінская праўда» — добры падарунак папыхаў мастака да 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна.

Т. ГІЛІЦКА.

ВУЧАЦА РАБОТНІКІ ДЗІЦЯЧЫХ БІБЛІЯТЭК

Усе больш разнастайныя і цікавыя формы прапануюць кніжнічкі У. І. Леніна і літаратуры аб ім выкарыстоўваючы ў дзіцячых бібліятэках рэспублікі. Надаючы адбыць рэспубліканскі семінар работнікаў дзіцячых бібліятэк, на якім былі падведзены вынікі падрыхтоўкі да 100-годдзя з дня нараджэння правадзіць. Удзельнікі семінара праслухалі даклады супрацоўнікаў навукова-метадычнага аддзела Дзяржаўнай бібліятэкі БССР імя У. І. Леніна З. Дзякава і В. Вінаградніка аб рабоце бібліятэк па падрыхтоўцы да тэматычнага юбілею, аб вывучэнні інтэрэсаў дзіцячых метадычнага кабінета Магілёўскай абласной дзіцячай бібліятэкі М. Ерманюк, загадніца Зей Барысавіч дзіцячых бібліятэк і бібліятэк у вядучай дзейнасці гаварыла пачальнік аддзела культуры-асветны ўстановы Міністэрства культуры БССР Ж. Сіпельнікіна.

Гасцініцы бібліятэчных работнікаў былі вядомыя беларускія пісьменнікі Я. Брыль, С. Грахоўскі, А. Пальчэўскі, У. Юрчак, А. Якімовіч і галоўны рэдактар рэдакцыі оныякі і дзіцячых літаратуры выдавецтва «Беларусь» А. Маршэвіч. Яны падзяліліся сваімі творчымі планами і расказалі аб планах выдання літаратуры для дзіцяці, працягвалі новыя творы.

ПОМНІКІ ЧАКАЮЦЬ КІНАМАТАРАУ

Беларускае таварыства аховы помнікаў гісторыі і культуры з'яўляецца ў конкурсе аматарскіх кінафільмаў, прысвечаных 100-годдзю з дня нараджэння У. І. Леніна. Які праводзіць рэспубліканскі савет прафсаюзаў.

Рэспубліканскі савет прафсаюзаў і Міністэрства культуры — стварэнне аматарскіх кінафільмаў пра найбольш цікавыя помнікі гісторыі і культуры нашай рэспублікі, пра падзеі, звязаныя з імі, пра спадчыну мінулае Беларусі, барацьбу супраць інашэзямных захопнікаў, дзейнасць папыхаў У. І. Леніна, гераізм савецкіх людзей у гады грамадзянскай і Вялікай Айчыннай войнаў, працоўныя падвігі ў будаўніцтве камунізму.

Улік помнікаў, пра якія могуць расказаць кінафільмы, уваходзяць:

1. Помнікі воінскай, рэвалюцыйнай і працоўнай славы; мемарыяльныя помнікі, звязаныя з жыццём і дзейнасцю У. І. Леніна, вядомых дзяржаўных і палітычных дзеячоў, народных герояў, славетных дзеячоў навукі і культуры; помнікі гісторыі, гаспадаркі і быту.
2. Помнікі архітэктуры: архітэктурны ансамбль і комплексы, якія маюць горадабудаўнічае значэнне; старажытныя цэнтры гарадоў, кварталы, плошчы, вуліцы, палацы, сялыбы, праспекты, рэшткі старажытных архітэктурных збудаванняў, будынкі грамадзянскага і культавага дробства.
3. Помнікі мастацтва: скульптурныя помнікі і манументы, збудаваныя мастацка і дэкаратыўнага характару, творы жывапісу і дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва, звязаныя з помнікамі гісторыі і культуры.
4. Помнікі археалогіі; старажытныя курганы, гарадзішчы, рэшткі старажытных стаянкаў і г. д.

На конкурсе могуць быць прадстаўлены аматарскія кароткаметражныя стужкі любых жанраў і любога тэхнічнага расшырэння: чорна-белыя і каларыяльныя фільмы на 8, 16, 35-міліметровыя плёнкі, нямлыя і гучавае (з аптычнай і магнітнай даражніцай, магнітафонным запісам, з суправаджаючым тэкстам). Нямлыя фільмы павінны мець тэкст, надрукаваны на машыне. Да фільмаў, злучаных на магнітафон, прыкладаецца фанэаграма з указаннем тэмы магнітафона і сфераці запісу гуку.

Прэзідыум таварыства ўстанавіў дадаткова для кінамаатараў, якія стварылі фільмы пра помнікі гісторыі і культуры, наступныя прэміі (карыя прэмія, устаноўленых прэзідыумам

ПЕРАД стваральнікамі нацыянальнага балетнага спектакля наш час ставіць многа пытанняў, на якія вельмі цяжка і нават, як паказала практыка, амаль немагчыма даць адрозна вычарнальны пераказачы харэаграфічны адказ.

Змянілася ў параўнанні з мінулым, калі ў рэспубліцы стваралі першыя арыгінальныя балеты, само разуменне нацыянальнага ў харэаграфічным спектаклі. Імя пашло, калі можна так сказаць, з паверхні ў глыбіню. Не цытаваць фальклор, а творча перасвоіць яго, уліваць у спецыфічныя формы мастацтва, — да гэтага імкнуцца сёння стваральнікі балетнага твора. У паказе на сцэне не этнаграфічнага падабенства побыту, а праўды жыцця, праўды характараў бацькаў іны сваю асноўную задачу. Змянілася і сама харэаграфічная мова балетаў. Чысты класічны танец, які раней сплываў з элементамі нацыянальнага фальклору, саступае месца новай пластычнай мове, лексіка якой усю самай з'яўляецца складаным сплавам з руху, узаемадзеяння са спорту, натуральна, што для стыхаў такой пластыкі з народным танцам трэба шукаць новыя прыёмы, пачынаць у нечым з асую.

На шлях пошукаў у гэтай галіне ўступіў няпер і калектыў Беларускага акадэмічнага тэатра оперы і балета. Новы балет Я. Глебава — «Дадзішкіліны задуманы аўтарамі як нацыянальны харэаграфічны спектакль, які расказвае пра падзеі «даўно мінулых дзён» і апыраецца на паэтычны творы Янкі Купалы.

Сюжэт «Выбранніца» не новы для нашага балетнага тэатра. Ён ужо не раз трактаваўся на беларускай сцэне: успомнім хаця б «Князь-возера» і «Палымныя сэрцы», фабулы якіх надзвычай блізка новаму спектаклю. Але гэта не бяда. У нацыянальным фальклоры ёсць такія тэмы, вобразы і сюжэты, да якіх заўсёды будзе звертацца і літаратура, і музыка, і харэаграфія. Бог яго ведае, як даўно яшчэ было сказана, што «возвращается ветер на круги свои». Санс такіх зваротаў, які відаць, у тым, што кожнае новае пакаленне імкнецца па-сваёму працягваць традыцыйны сюжэт, даць новую інтэрпрэтацыю вобразам, з пазіцыі свайго часу асвятляць філасофскую ідэю вядомага твора.

Што ж новага ўнеслі аўтары балета ў добра вядомую беларускім глядачам гісторыю ўзаемаадносін сялянскага хлопца і дзяўчыны, каханне якіх спрабуе разбурыць гвалтаўнікі-князь? Якімі ўбачылі яны галоўных дзеючых асоб спектакля, што носіць гучныя імёны купалаўскіх герояў?

«Наталля. Урачыста заручаная з каханым Машэкам, яна тым не меней, з перамогай з'яўляецца князя цалкам падпарадкаваная ідэя, абы апынуўся ў няўдалых харомах і падзеі дэцэляра на раскошу і дзівоўнае навакол, які стаяна ў праграму, «зусім траціцца галаву». У гэтым стане яна праводзіць большую частку свайго сцэнічнага часу, і вырацацца з-пад караў ёй не дапамагае нават добры чараўнік Баймір, які сваёчасова нагадвае ёй пра пакуты тата Машэку. Толькі калі Наталля страціла розум і стала непатраўнай князю, яна, «простакоса, страшная ў сваім тэры» (?) вяртаецца да людзей. Калі ж яны ўстаюць на яе абарону, Наталля не можа адмовіцца ад сваёй — дробнай — долі радасці: паўляецца перад князем, прынясецца дзяржніц і пільна чапляецца за яго разгубленасці, калі за не пільна ўстае гнёўная маса народа.

Машэка. Пакуты Наталлянай ён уладае і роспач. Яго акружэнне, галімыя прывіды, жалыска, неспакойна думкі. Але, як сказана ў праграму, «ціхі, чулы да людской бяды і дзе спачывае Машэку, дае яму сілу. Машэка адольвае ў сабе пакуты безвыходнасці. Ён гатовы вызваліць Наталлю з княжэцкага палону... Ён наважыўся змаганьня з яму патрабна дапамога». Што ж робіць Герой, калі прыйшоў да людзей? Спярша ён разбуляе сваю распач танцам з пікатнай карчмаркай, а пасля і з'яўляе забаве пра ўсе ў заціхлым, неўтаймалым «Юрачкі». І з'яўляецца прыход зварачаў Наталлю ад абыдкі ў пакуты і пакуты абурэння і прагу помсты.

Распільнасці, аморфныя, паабалеўныя пільнасці характары. Можна, гэта і ўваходзіла ў задуму аўтараў балета — паказаць слабых, неспакойных, зоршты, вельмі звычайных людзей, якія не прэзідуюць на званне герояў? Да не, па лібрэта — яны выбраныя народа, па словах пастаноўшчыка, які па ведамлі пра сваю задуму наперадзі прэм'еры ў друку. — Наталля і Машэка ўвабляюць у сабе лепшыя рысы нацыянальнага беларускага характару.

Няясны і вобраз князя. Адмоўны персанаж па сваім зварачу, па адрэдаванай яму ў драматургіі ролі, у дзеянні ён нічым сабе не намагае такім не выглядае. Яго адносны да Наталлі ўвесь

спектакль больш чым карэктны. Пасляхова ўжываючы ўсе тыя традыцыйныя сродкі спакуюсця, якія так, беспамятліва ўздзеіваюць на слабыя жаночыя натуры, ён цярпліва танае выніку, бо хоча, каб уладабалая іх дабучына сама па сабе вольні кінула яму ў абдымкі. Ён, праўда, здаецца бесхарактарным, а гэта, як нехта слухнае ў савазу, самы агідны з усіх характараў мужчын, але і гэта ўсё ж недастатковы повед, каб у гледачоў і дзеючых асоб балета з'явіліся да яго адмоўныя пакуты. Учыні князя няк не вытлумачаюць, за што ж усё такі настае для яго «час расплаты», чым ён так абурна народ.

Не да нацца высветлена драматургамі і ролі добрага чараўніка Байміра. Усё яго актыўнае дзеянне зводзіцца да таго, што ён прыходзіць у княжэцкія харомы і паказвае Наталлю і ваякон, напамінаючы гэтым пра Машэку. Далей жа Баймір нічым не можа дапамагчы дзеючым і — увабленне мудрасці народнай! — аспелены злой вядзьмаркай Нюўзрай, бездапаможна стаць сард цёмных сіл, якія святуюць сваю перамогу.

Можна зразумець і падтрымаць імкненне аўтараў спектакля адсыць ад прасталінейнасці, прымітыўнасці ў рацонні вобразаў і зрабіць характары ге-

га музыкага інструмента.

Аднастайны і даволі статычна харэаграфія не ўдаецца тут узначы да ўзроўню музыкі, што ўстае яе ўвяселіям, што міжволь прымушае зумівацца ў слухнасці прымаўці, што лепш адзі раз убачыць, чым сто разоў пакуці.

Эмацыянальна неадпаведнасць музыкі і харэаграфіі аўна бацьчына мне і ў трэцім акце балета, дзе кампазітар Імкнецца правесці скразнаму драматургічнаму лінію ў рацонні вобразаў народа.

Цяжка, асцінатая тэма, якая гучыць у аркестры, стварае настрой гулоў безвыходнасці, змрочнай прыдушнасці людзей, што сабраліся ў карчме. Абмяноўчы гуллы танец карчмаркі, гэты настрой лагічна выліваецца ў апантанасць «Юрачкі», якая нагнаецца да сваёй вышэйшай кульмінацыі і абрываецца прыходам зварачаў Наталлі. Ён з'яўляецца — як існа ў бочку з паракам. Народ выбухнуў гнявом. У аркестры зноў гучыць асцінатая тэма. Але цалер яна праходзіць у дынамічным крышэнні і набывае моцы і мужны характар. Распаче, убрэацца ў сілу і разліваецца, як рака, каб пасля задушыць, утапіць у сабе тэмы варажка, злоснага свету.

У харэаграфіі ж гэтая эмацыянальная лінія ўвесь час рвецца. Не нясе ў сабе адэкват-

Юлія ЧУРКО

СУПЯРЭЧЛІВЫЯ УРАЖАННІ

«ВЫБРАННИЦА» Я. ГЛЕБАВА

на сцэне Беларускага тэатра оперы і балета

роў не «благітнымі» і «чорнымі», як гэта часта бывае на балетнай сцэне, а шматколорнымі, псіхалагічна шматграннымі, як у жыцці. Але ад задумы да ўваблення ў «дзістанцыя огромяного размера». Добрыя намеры аўтараў неак сцерліся на гэтай дыстанцыі, і характары герояў сталі распільнымі, псіхалагічна нячоткімі, «шэрымі» па тоне. І нават калі ўлічыць усе агаворы аўтараў «Выбранніца» пра тое, што яны не імкнуліся дакладна пераказаць творы Янкі Купалы на харэаграфічную мову, а выкарыстоўвалі толькі асобныя матывы яго творчасці з улікам прыроднага балетнага мастацтва, дык усё роўна ўжо даўдэна здышлі яны ад самага «дэду» асцін, здышлі і рамантычнае купалаўскае паза? І ці не парма так сумоўся перад улікай спецыфічнай балетнага сур'баны і ўдумлівы паст А. Вярцінці, саўтар пастаноўшчыка балета?

Глыбей і шматгранней, чым у сцэнарыі і пастаноўцы, абмяноўчы вобразы галоўных дзеючых асоб у музыцы. Нампазітар Я. Глебаў імкнецца як мага больш поўна раскрыць унутраны свет герояў і паказаць іх псіхалагічную складанасць. У музычным характарыстыцы Наталлі — і светлая радасць, і бестурботная гульнявасць, і збынтэжанаасць, і таямнічая загараванасць, і душэўная барацьба, і боль, і роспач. Псіхалагічна пераказачы труктэца кампазітарам і вобраз Машэкі. Драматургічна калі ўнутраны свет герояў, трансфармуючы яго лейтэму, надаюць ёй то драматычнае, то паэтычна-мужнае гучанне. Які ў спектаклі і музычным вобраз чорнага парства, якое ўвабляюць у спектаклі князь і злая вядзьмарка Нюўзрай.

Разам з псіхалагічнай распрацоўкай вобразаў з агаленнем іх унутранага свету нампазітар стварае ў балете і санавітыя характары палотны, якія малююць яны прымушае успомніць І. Стравінскага. Такая, напрыклад, сцэна «Гудышча» з першага акта, дзе насланне тэм, складанасць рытмічнага развіцця з асцімрычным «дубным» фігурам, калейдаскапільнасць гарманічных фарбаў, дынамічным адценняў на фоне нарастання тэмпу і эмацыянальнага напружання, здаецца, які неглыбока выразна перадае рух і дынамічнае ваяліна масы народа, лепкую першаспільную стыхінасць яе настрой. Яшчэ большую яркасць партытуры надаюць бліскучая аркестровка, тонкае, вынаходлівае выкарыстанне кампазітарам магчымасцей кожна-

акупаюць ахвары, якую прыносіць дзея іх у драматургіі балета. (Тут і мастак Я. Чамадураў стварыў відывішча-малюнае, але і... шаблонна-балетнае афармленне спектакля).

Калі гаварыць пра харэаграфічную мову балета ў цэлым, то яго неглыбока дараваць за лішнюю стандартнасць. Балетмайстар А. Дадзішкіліны шукае свежыя фарбы, новыя рухі, позы і ракурсы. Пластычная лексіка балета з мазаічна ўстаўленымі элементамі танцавальнага фальклору не заціганна, не заперта. Прэтанці, якія можа да яе мець, — іншая роду.

Па-першае. Пастаноўшчыку трэба было б дабавацца больш арганічнага сплыву пластыкі з народным танцам. Пакуль што гэты сінтэз у спектаклі здаецца сям-там механічным злучэннем, што пераходзіць у спрыянніцкі бэйні своеасабінасці нацыянальнай харэаграфічнай вобразнасці. Магчыма, трэба было б вельмі старанна вывучыць вопыт стварэння беларускіх балетаў у мінулым, дзе ёсць ямаля прыкладна удалай арнаментальнай танцавальнай творчасці народа.

Па-другое, харэаграфічная мова балета няк залішне халодная і неадухаваная. Яе эмацыянальнае адлучанасць не могуць пераадолець нават такія вопытныя і стаўны акцёры, як А. Карэянікова і Л. Чахоўці, не кажучы пра маладога М. Грышчанку. Танец не служыць правадыром сардэчнай цэпільна, а наадварот, з'яўляецца як бы тэрмастар абалонкай, якая не прапускае самых гараць пакуціў вынаходцаў.

Галоўны персанаж спектакля танючы многа, і танец іх часта складаны і насычаны тэхнічнымі дэкарацыямі. (Поліфанічнасць і рытмічна складанасць музыкі нараджае, натуральна, шматгалоссе і ускладненасць харэаграфіі). Але ўражанне ствараецца іншы раз такое, што героі гавораць доўгія прамовы ні аб чым — тэксту многа, а падтэсту няма. Іх танцам часта бракуе той вобразнай харэаграфічнай логікі, якая не дазваляе змяніць адін рух другім без пахібы для сэнсу ўсёго танцавальнага эпізода. Набор іх эдаецца часам выпадковым, а асобныя па выклікаюць нават актыўнае непрыняцце, калі эдаецца, што ўскі другі рух быў бы больш прымамы ў гэтым кантэксце, чым той, які ўжыў балетмайстар.

Нельга, вядома, сцвярджаць, што абсалютна ўсё «сказана» героямі балета бляклі і невыразнае. Балетмайстар Удалос знайсці ў радзе выпадковых вобразнае рапшэне. Запамінаецца, напрыклад, адна з пластычных эдаецца Наталлі, калі яна, нібы тонкая бярэзка, пад моцным ветрам, раўнаасці і гнечца пад уладным поглядам князя. Выразныя моманты ёсць у адданню Наталлі і Машэкі, Наталлі і князя. Уравае сцэна пагібельных сіл.

Амаль цалкам удаляя парты Нюўзрай у нудным выкананні К. Малішавай. Пабудаваная на вострых станаўчых рухах, арганічна пераплеценая з элементамі акрабачыі, яна асновава балетмайстрам і артысткай у кожным сцэнічным моманце. Нюўзрай — Малышавэ здаледа перахапіць і заіснаць у сваёй маленкай ручцы ледзь не ўсе асноўныя драматургічныя лініі спектакля: гэта і яе зной воль разлучаюцца Наталля і Машэка, гэта яна падкоўвае і прысхвае вядзьмарка-князя, яна аспілае Байміра — усё яна, усюды яна...

Адмоўны персанаж самы яркі, самы цэльны, самы дзейсны ў спектаклі. Што ж, для беларускага балетнага тэатра і гэта не навіна. Колькі нараканняў выклікаў у свой час вобраз князя — С. Дрэчана, які цалкам зацімаў сабою ў «Князь-возера» свайго станаўчэга суперніка.

Пастаноўна новага балета выклікае, такім чынам, супярэчлівыя пакуці.

Нельга не ацаніць той велізарнай работы, якую праўдэ ўвесь налётны тэатр — балетны труп, аркестр пад кіраўніцтвам палымнага энтузіяста балета Т. Калімавіча, афармленчыя цэхі, пастаноўшчыка брыгада. Нельга не прызнаць высокіх мастацкіх якасцей асобных кампанентаў спектакля. І ў той жа час нельга не сказаць, што рух наперад найбольш паспыховы тады, калі паўтараюцца ўсе дэталі, а не памылі мінулага. Калі б беларускі харэаграфі быў увабляючы да ўрокаў свай гісторыі, пралікаў у новым балете было б менш, а знаходна, якія, зоршты, і складаюць галоўную каштоўнасць пошукаў, — больш. Трэба сцвярджаць, што тэатр будзе удачнаваць балет — і тут нацы заўвагі, магчыма, будучы цікавы для аўтараў.

Гэта не толькі мой боль і мой клопат. Мабыць, кожны з прагандыстаў Беларускага тэатра, які мае да ведае, як неабходна быць не толькі расказаць пра артыста, але і паказаць яго зыман у жыцці ў руху, такім, якім ён быў на сцэне або на блакітным экране. І не толькі «аў», а быў і звышні свай творчы сіл, на аспіраючы гэта майстарства. Той «інагаграфічны» характэр, які ён мы звартаем, павінен не дэжурна, а пільнаваць тэзіс пра таленавітасць і высокае мастацтва таго ці іншага з дзеючых беларускага тэатра маладзёца апазан дэкарацыі, што народны артыст насу ганаровае званне новіпалова, што яго мастацтва і на самай справе было даівосным. Але...

Чытаю і лекцыю пра Глебава Паўлавіча. Глебава ў эдаецца, бацьку яго дзесяці разоў у розных ролях, гутарыў з ім, ведаю і «у жыцці», і на сцэне, і ў суслоў не хапае — такіх, якіх б захапілі маіх слухачоў і прымуцілі іх паверыць у неабходнасць і арганічнанасць яго ігры на сцэне. Дзякуй богу, у кінамеханіцы знайлася апазан дэкарацыі, ментальныя філмы «дзілог з ацэрама». На экране ўсё стала куды больш пераказачы, чым у жыцці. Залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Рэяну, пра Рэяну... Разумею, што ад мяне чакаюць не адных толькі тэатраўчых характараў і тэхнікі і агучаных слоў-эпітэтам: слухача хачелася б ініцыятыўна, асабліва ў залы дзюць пытанні пра тэму, наго мы толькі што пачылі, і пакуціў пакуціў пра Рэяну, пра Р

